

Kvöldgöngutúrinn

... nú þegar það dimmir...

Hinn rjóði sólarkóngur, gullmynt dagsins!
Þú snertir mig, og húð mín verður sjónhimna
og hryggur sjóntaug; holdið skelfir
heillað af gullstraum sem þú hellir yfir
hafið og borgina – og ég er blindaður!
Hér stóðu áður (en þó standa enn)
stræti og hús – og þó af annari borg,
ekki þeirri sem þú hefur ummyndað.

Við röltum niður hafnargötuna.
Fiskimenn undirbúa báta sína fyrir næturtúr,
Vélarnir fnæsa, lyktar á framstöfnum.
En bograrbúar allir í göngutúr,
ástarpör leiðast, unglingspiltar slæpast,
mæður og feður, krakkar að fá sér ís,
og gamlir menn við borð í götukaffihúsum,
og dimmandi hólar þokast nær einsog blíð dýr.

Kvöldróði sæll, sem hvílir á hólunum og flóanum!
Nú snertir höndin þín mína, einsog af tilviljun,
og líkist snertingu ungrar stúlkunnar sem gengur mér við hlið
með þungar mjaðmir, smá skref og svífandi göngulag;
svört slegið hár, og mjúkan háls og axlir,
sólbrún er hún, og móbrún augun hlæja.
Titrandi ljós, ég drekk þig inn í mig,
eins og vín, eins og tónlist
– eins og forfeður hennar hafa gert í þúsund ár.

Holótti borgin, *Elefthería* heitir hún!
Þótt örin þín eru í hennar augum ekkert nema grámyglublettir,
á þeirri stundu þegar ljós og glampi
leika á ásynd hennar einsog orð
eða söngur á hún sér þann forna rétt
að ganga hér á bryggjunni,
að vera verkfæri og vörður ljóssins þíns,
að safna því í djúpa augnabrunna,
og – kæra frelsið! – hún sér rétt
að stíga dans með þér.

Kvöldið sælt, þúsund ára gamla ljósið,
mjúkradda söngvari, jafnfagur og þessi kona –

er annað hægt en að dást að fegurð sem þú færir
bæði borginni og borgarbúunum –
mót sem mótar allt sem þú snertir, allan heiminn?
Ég er orðinn þræll þinn – eða kannski borgari.
Mig langar til að drekka þig allt,
að fylla hverja holu í skrokki mér
af ljóma þínum – og af hennar frelsi!

Richard Berengarten

þýðandi / translation by Olga Markelova

---

interLitQ.org